

[Erik Eriksen.]

Dette er fastslået og erkendt fra begge sider, så der er ingen grund til at sige mere om det. Jeg skal dog — også det må jeg vel have lov til, uden at det vækker mishag hos den socialdemokratiske ordfører — takke det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard for de ord, han sagde om mig personlig som formand for venstre og om det arbejde, jeg har udført. Og så må jeg føje til, at det ærede medlem behøver ikke at være bange for at skade mig eller min politiske gerning derved; jeg ved jo da også, at det ærede medlem kun vil mig det allerbedste.

Men som sagt, et par ord yderligere om regeringsdannelsen. Jeg er her enig med det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard i, at det største parti eller den største partikonstellation naturligvis ikke har krav på en slags forsterket til at danne regering, når denne gruppe ikke har flertal her i tinget. Her er det alene folketingsflertallet, der er afgørende. Det er så ligetil. Men jeg har lagt mærke til, at de radikale stadig kredser om muligheden for, at der var blevet dannet en venstre-regering. Også i „Nationaltidende“s kronik i mandags er det ærede medlem hr. Johs. Christiansen inde på tanken på en måde, så man uvilkårligt næsten ledes hen til at se det som noget fra radikal side ønskeligt at frigøre sig fra ansvaret for at have fældet den tidligere regering. Det ansvar kan måske også blive svært nok. Det skal jeg ikke blande mig i. Det er noget, som partiet selv må klare med sine vælgere.

Det, der for mig er det centrale i alt dette, er unægtelig betydningen af, at de ikke-socialistiske partier ikke letsindigt sætter deres indflydelse over styr. Den højtærede statsminister strålede i går som en hel lille festlig morgenrøde. Det var en glad mand, og med rette, måske også en mand, der ikke helt har gjort sig klart, at også hans vej kan blive vanskelig nok. Tiden skal nok levere bevis for, at venstre og konservative, forhåbentlig sammen med andre liberale kræfter her i salen, betyder noget i fælles opposition. Vi ved, at regeringen er svag. Vi ved også, at den kun er det, når vi andre er i stand til at samarbejde og holde sammen, og det er i denne forbindelse, jeg har prøvet på at give udtryk for, at vi har lært noget af fortiden.

Det ærede medlem hr. Johs. Christiansen skriver også i sin kronik, at når jeg forleden dag ved debatten her i det høje ting havde tilsagt en saglig og loyal opposition, kunne det vel opfattes som et svar på nogle udtalelser, som den højtærede statsminister var kommet med ved et møde i Roskilde om, at der gik flere forbindelseslinier mellem den socialdemokratiske arbejder og funktionær og andelsbonden end mellem venstre og monopolkapitalen, den konservative industrileder og trustcheferne. Jeg må rigtig nok spørge: Hvorledes er det dog muligt at tage en sådan mundfuld alvorligt, endsiges lægge en realpolitisk betydning deri? Hvad der ligger til grund for min udtalelse, er alene det, at den høje regering har krav på saglig og loyal opposition. Det skal den få. Nu kan jeg godt indrømme, at når talen er om oppositionens stilling, så er der en forskel mellem den tale, jeg holdt forleden dag, og den, som den nuværende højtærede udenrigsminister, det ærede medlem hr. H. C. Hansen, holdt her i tinget den 8. maj, da han talte som oppositionsfører første gang efter valget den 21. april. Jeg har i og for sig ikke noget imod, at denne forskel bliver understreget.

Jeg skal derfor om regeringsdannelsen kun yderligere gøre den bemærkning, for at der ikke skal danne sig myter, at da jeg efter at have indgivet regeringens demissionsbegæring og henstillet til kongen at orientere sig hos partilederne atter blev modtaget af kongen, havde socialdemokratiet, kommunisterne og retsforbundet peget på som det naturlige, at kongen henvendte sig til det største parti. Derfor var sagen ganske enkel for mig. Enhver kan se på tallene, at det var et klart flertal, der havde anvist denne mulighed. Det radikale venstres stilling har jeg redegjort for tidligere.

Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard sagde også i sin tale, at situationen nu i udpræget grad stillede sine spørgsmål til venstre, og det er jeg meget tilfreds med. Det er altid kedeligt at være således placeret, at der ikke er nogen, der spørger efter en, men nu spørger altså det ærede medlem, om venstre ville være interesseret medarbejder i en social-liberal politik. Den højtærede statsminister var jo forøvrigt i sin lange tale inde på en analyse af de politiske retninger og ideologier, og det var